

Arrest

nr. 350 403 van 15 juli 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. ELGAZI
Terninckstraat 13/C1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 maart 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 februari 2026.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. JESSEN *loco* advocaat H. ELGAZI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 1 oktober 2024, dient op 2 oktober 2024 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 5 december 2024 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 5 januari 2026.

1.3. Op 18 februari 2026 neemt het CGVS de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit en bent u Pashtun en soennitisch moslim. U werd geboren in het dorp Tarakhel, gelegen in het district Qarghayi van de provincie Laghman, en hebt twee oudere broers en twee oudere zussen. U ging niet naar school en hielp uw vader op zijn velden. De laatste

drie jaar van uw verblijf in Afghanistan studeerde u in een madrassa (Koranschool) in Jalalabad omdat uw vader u daar had ingeschreven. Uw vader volgde de Wahabi strekking van het soennisme en voedde u ook zo op. De taliban zeiden echter dat dit geen goede religie is en ook dorpelingen spraken jullie hierover aan. In oktober 2023 bezorgden de taliban een brief aan uw familie waarin ze schreven dat jullie het Wahabisme moesten verlaten. Uw vader zei dat het een groot probleem was maar u weet niet of hij dit heeft proberen oplossen. Ongeveer een maand later kwamen er zoals wel vaker predikanten naar jullie dorp, die in jullie gastenhuis naast de moskee logeerden. Die nacht brak er een gevecht uit tussen de taliban en deze predikanten, waarbij twee talibanleden om het leven kwamen. De volgende ochtend kwam de taliban naar jullie huis. U was destijds in de madrassa in Jalalabad en dus niet thuis. Ook uw broer A. (...) (CG: (...), OV: (...)) was er niet, hij was naar Jalalabad gegaan om enkele spullen te kopen. Uw vader en uw andere broer, K. (...), waren wel thuis, samen met uw schoonzus F. (...) (CG: (...), OV: (...)). De taliban beweerden dat de predikanten leden van Daesh (ISIS-Khorasan) waren en zeiden dat jullie hen onderdak gegeven hadden. Ze namen uw vader en broer K. (...) mee, en vroegen waar u en uw broer A. (...) waren. Ook sloegen ze uw schoonzus F. (...), die onwel werd. Uw broer A. (...) werd op de hoogte gebracht van wat er gebeurd was en kwam u ophalen in de madrassa in Jalalabad. Samen gingen jullie naar Kabul, waar ook uw schoonzus later die avond naartoe kwam samen met haar vader. Jullie verbleven twee nachten in Kabul bij verre familie van uw vader, waarna jullie Afghanistan verlieten. Via Mazar-e Sharif en Nimroz reisden jullie richting de grens en trokken jullie naar Iran. Onderweg werden jullie tegengehouden door de taliban en werden de paspoorten van uw broer en uw schoonzus afgenomen. Zelf had u geen paspoort. Jullie bleven een negental maanden in Iran waar jullie een huis huurden en terwijl het geld voor jullie verdere reis verzamelden. Toen jullie 25 dagen in Iran waren kregen jullie te horen dat de lichamen van uw vader en broer K. (...) in jullie dorp gedumpt werden. Uiteindelijk trokken jullie verder naar Turkije, van waaruit jullie per schip naar Italië gingen en verder naar België kwamen.

Op 2 oktober 2024 diende u hier samen met uw broer A. (...) en schoonzus F. (...) een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van dit verzoek legde u volgende documenten neer: de brief die de taliban naar uw familie stuurde, twee documenten aangaande uw studies in de madrassa en twee documenten omtrent uw school in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Ten tweede dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde geboortedatum. Immers, de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 10 oktober 2024 stelt dat u ouder dan 18 jaar bent. Dat u slechts 16 jaar oud was op het ogenblik van uw verzoek om internationale bescherming, bleek na leeftijdsonderzoek niet aannemelijk. Zo werd op basis van een medische test, die plaatsvond in het Universitair Ziekenhuis Antwerpen, vastgesteld dat u op 8 oktober 2024 reeds een leeftijd had van naar schatting 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. Wanneer u door de Dienst Vreemdelingezaken geconfronteerd werd met deze vaststelling, bleef u volhouden dat u slechts 16,5 jaar te zijn en stelde u zich voor uw leeftijd gebaseerd te hebben op uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs), die u evenwel niet hebt meegenomen uit Afghanistan (zie Verklaring DVZ d.d. 03/12/2024 vraag 4) en waarvan u tot op heden overigens ook nooit een foto of kopie bezorgde. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordeed en dit ondanks de resultaten van de medische test blijft volhouden, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid bij voorbaat.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023 https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev de EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024 <https://euaa.europa.eu/country-guidance/afghanistan-2024> en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024 https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf), blijkt dat

er geen sprake is van een situatie waarin personen die behoren tot de salafistische gemeenschap in het algemeen te maken krijgen met vervolging.

Terwijl de taliban kort na de machtsverovering talrijke gewelddadige acties ondernam tegen de salafistische gemeenschap, probeert de taliban heden in meerdere mate een onderscheid te maken tussen salafisten die effectief banden hebben met ISKP (Islamic State Khorasan Province) en zij die geen links hebben met deze terroristische groepering. Het is bijgevolg aan u om specifieke redenen aan te brengen waarom u wel een nood aan internationale bescherming zou hebben, zoals de situatie in uw regio van herkomst en de mate waarin u omwille van uw individuele situatie en persoonlijke omstandigheden in verband zou worden gebracht met ISKP.

U dient bijgevolg aan te tonen waarom u een nood aan bescherming zou hebben omwille van het behoren tot de salafistische gemeenschap. Echter bent u hierin niet geslaagd.

U verklaarde de religieuze strekking van het wahabisme te volgen, een specifieke stroming binnen het salafisme (zie Verklaring DVZ d.d. 03/12/2024 vraag 9, en vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ d.d. 03/12/2024 vraag 3.5).

Eerst en vooral dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen aangaande uw religieuze strekking, alsook de moeilijkheden die u in deze context zou hebben gekend, niet overtuigen, en er twijfels bestaan omtrent uw claim salafist te zijn.

Zo stelde u onder meer dat u gedurende drie jaren naar een madrassa in Jalalabad ging, net zoals een paar andere dorpelingen. Gevraagd of zij ook wahabi waren zoals uzelf, verklaarde u dit merkwaardig genoeg niet te weten. Gevraagd of jullie daar dan niet over spraken, of u dit niet aan hen merkte, stelde u dat jullie hier niet over praatten maar daar gewoon waren om de Koran te leren, God te aanbidden en de uitspraken van de profeet te leren (NPO p.3-4). Nochtans gaf u zelf aan dat er duidelijke verschillen zijn in de manier waarop wahabi's het gebed doen, waarbij jullie bijvoorbeeld luidop 'amen' en 'Allah akbar' zeggen, alsook jullie handen omhoog brengen. Daarnaast wees u er eveneens op dat jullie ook jullie broekspijpen omhoog rollen (NPO p.6-7). Dat u van de enkele dorpelingen die samen met u in de madrassa in Jalalabad studeerden niet zou weten of zij ook het salafisme aanhingen, is bijgevolg weinig aannemelijk, zeker daar u beweerde zowel in deze madrassa als in uw eigen dorp ook problemen te hebben gekend omwille van uw religieuze strekking. Zo verklaarde u namelijk dat de madrassa waar u naartoe ging een 'normale' madrassa was en geen wahabi madrassa, en dat men u zowel in uw eigen dorp als in de madrassa vertelde dat de wahabi stroming geen goede religie is (NPO p.7). Bovendien waren jullie als salafisten / wahabi's een minderheid in jullie dorp, met slechts een paar families, ten opzichte van de 'anderen' die met veel waren. Verder stelde u dat jullie contacten hadden met de andere wahabi's en elkaar bezochten (NPO p.8). Het gegeven dat jullie een minderheid waren en contacten hadden met andere wahabi's, ondermijnt evenzeer uw verklaring de religieuze strekking van de andere jongens die naar de madrassa in Jalalabad gingen niet te kennen. Voorts zei u dat jullie geen eigen moskee in het dorp hadden en dat er slechts één grote moskee was waar jullie naartoe gingen, ondanks het feit dat jullie eigenlijk niet welkom waren. "Iedereen" sprak jullie aan en zei veel dat jullie religie geen goede religie is, waaronder ook andere dorpelingen (NPO p.8). Ook dit rijmt niet met uw verklaring niet te weten welke strekking de jongens van uw dorp volgden die net als u in de madrassa in Jalalabad studeerden. Daarbij kunnen er ook vraagtekens geplaatst worden naast het feit dat uw vader u speciaal naar een madrassa in een andere provincie stuurde, met name in Jalalabad (provincie Nangarhar), maar u tegelijkertijd naar een 'gewone' madrassa liet gaan en geen specifieke wahabi of salafi madrassa (NPO p.3-4, 7), die nochtans wel bestaan, ook in Jalalabad (zie landeninformatie in blauwe map).

Nog frappanter zijn echter uw verklaringen omtrent uw eigen familie, waarvan u niet weet of zij ook wahabi waren of zijn. Zo weet u niet of uw grootvader ook wahabi was en evenmin of uw vader dit van geboorte was of zich later heeft bekeerd. Dat u destijds zelf nog niet geboren was en uw grootvader intussen ook gestorven is, kan hierbij allesbehalve overtuigen (NPO p.7-8). Zoals eerder immers aangehaald verklaarde u dat jullie als wahabi's een minderheid waren in jullie dorp en claimt u tegelijkertijd problemen te hebben gehad met zowel de gewone dorpelingen als de taliban (zie supra). Dat u de precieze voorgeschiedenis of wortels van uw religieuze strekking binnen uw eigen familie niet kan preciseren, is dan ook bijzonder merkwaardig en ondergraaft de geloofwaardigheid van uw bewering wahabi (en salafist) te zijn. Gevraagd of u dan nooit met uw vader gesproken heeft over van waar jullie geloof komt en/of hoe het komt dat jullie 'anders' zijn in de beleving van jullie geloof, antwoordde u eenvoudigweg dat u dit nooit gedaan hebt en uw vader gewoon gevolgd hebt in wat hij zei (NPO p.8), hetgeen echter eveneens weinig geloofwaardig is.

Ook uw oudere broer A. (...) wist opmerkelijk genoeg "niks" over de religieuze strekking van jullie grootvader en kon evenmin zeggen of jullie vader als wahabi geboren was of zich later heeft bekeerd. Gevraagd of hij jullie vader ooit vroeg hoe het komt dat jullie wahabi zijn en de andere (meerderheid van de) mensen in het dorp niet, stelde hij dit wel gedaan te hebben maar dat jullie vader enkel zei dat hij die strekking "een correcte of juiste" vond. Verder waren zijn verklaringen aangaande de religieuze strekking van jullie ruimere familie evenmin overtuigend. Gevraagd of jullie tantes en ooms ook allemaal wahabi waren, wees hij erop dat de vrouwen geen controle meer over zichzelf en geen beslissingsrecht meer hebben wanneer ze trouwen. Over de mannen in jullie familie stelde hij dan weer dat de kinderen van jullie paternale oom nog heel jong zijn, maar dat jullie oom zelf wel wahabi was. Over de familie kant van uw moeder verklaarde hij dan weer het eerst "niet te weten", om vervolgens aan te geven dat ze hun eigen geloof hebben en géén wahabi's zijn. Nog frappanter is echter zijn verklaring dat jullie géén speciale contacten hadden met andere wahabi families (zie

Notities Persoonlijk Onderhoud T.A. (...) d.d. 05/01/2026, hierna NPO T.A. (...), p.10-11), terwijl u aangaf dat jullie elkaars huizen wel bezochten (zie supra, NPO p.8). Wat betreft de verschillen tussen de wahabi strekking en de voorschriften van de taliban bleef uw broers uitleg eveneens beperkt tot wat u en uw schoonzus eerder verklaarden, en wist hij als enige extra toe te voegen dat jullie geen imams volgen. Verder stelde hij dat er "heel veel" verschillen zijn maar dat hij die niet kon uitleggen omdat hij weinig informatie heeft (NPO T.A. (...) p.11).

Daarbij brengen de verklaringen van uw schoonzus evenmin soelaas op dit vlak. Zij gaf aan zich bekeerd te hebben na haar huwelijk met uw broer, en stelde dat enkel haar schoonfamilie wahabi is, niet haar eigen familie. Echter dient erop gewezen dat haar man (uw broer) de zoon van haar maternale oom is, en haar schoonvader (uw vader) bijgevolg een broer van haar mama, hetgeen uw schoonzus ook bevestigde. Wanneer zij vervolgens gevraagd werd of haar grootouders langs moederszijde (zijnde de vader en moeder van uw vader en haar moeder, oftewel uw grootouders langs vaderszijde), wahabi waren, wist ze hier evenmin op te antwoorden. Ze opperde dat haar moeder, die volgens haar géén wahabi is, mogelijks bekeerd was door haar vader na hun huwelijk, maar kon dit vreemd genoeg evenmin met zekerheid stellen. Vervolgens verklaarde ze dat haar moeder wahabi "zou geweest zijn" omdat haar schoonvader (zijnde uw vader en tevens de broer van haar moeder) ook wahabi was, maar stelde ze dat haar moeder haar daarover niks heeft verteld en ze "niets over het verleden kan weten omdat ze toen niet geboren was", hetgeen echter absoluut geen overtuigend excuus is (zie Notities Persoonlijk Onderhoud T.F. (...)d.d. 05/01/2026-, hierna NPO T.F. (...), p.9-10). Indien haar moeder effectief zelf ooit wahabi was maar zich diende te bekeren na het huwelijk met haar vader, kan immers worden verwacht dat uw schoonzus hiervan op de hoogte zou zijn en dit minstens ter sprake gekomen zou zijn toen uw schoonzus (als niet wahabi) trouwde met uw broer en zich vervolgens bij het wahabisme moest aansluiten. Anderzijds kan worden verwacht dat als de moeder van uw schoonzus nooit wahabi was en zich ook nooit heeft moeten bekeren, uw schoonzus hier ook van op de hoogte zou geweest zijn, zeker gezien zij zich door haar huwelijk met uw broer diende te bekeren.

Hetzelfde geldt overigens voor al jullie gedeelde familiebanden, daar uw schoonzus een nicht langs de kant van jullie vader is, en jullie omgekeerd neven langs de kant van haar moeder. Indien er werkelijk slechts een deel van jullie familie wahabi is, hetzij sinds geboorte, hetzij door bekering (al dan niet na een huwelijk), hetgeen bovendien een echte minderheidsstrekking in jullie regio is, mag worden verwacht dat jullie meer op de hoogte zijn van de geschiedenis en het verloop van het wahabisme binnen jullie familie, ook al waren jullie indertijd zelf nog niet geboren. Echter wist uw schoonzus zelfs niet met zekerheid te zeggen over haar andere oom langs moederszijde (zijnde de broer van uw vader en tevens andere broer van haar eigen moeder) ook wahabi was, en verklaarde ze louter dat dit "misschien" zo was, want "als de éne broer Wahabi was, dan was de andere broer ook Wahabi" (NPO T.F. (...)p.10).

Bovendien zijn ook uw verklaringen betreffende de concrete vervolgingsfeiten die u (en uw naaste familieleden) zou hebben meegemaakt niet aannemelijk.

Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u problemen kende met de taliban omwille van uw godsdienst (het wahabisme). Uw hele familie kreeg een dreigbrief van de taliban waarin stond dat jullie van godsdienst moesten veranderen maar uw vader heeft dit geweigerd. Ongeveer anderhalve maand later kwamen de taliban naar jullie huis en namen ze uw vader en broer K. (...) mee. Hierop vluchtte u samen met uw andere broer A. (...) naar Kabul en vervolgens het land uit (zie Vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ, d.d. 03/12/2024).

Tijdens uw onderhoud bij het CGVS voegde u plots toe dat uw vader en broers in het dorp ook mensen probeerden te overtuigen om naar het wahabisme te bekeren. Zo zei uw vader tegen anderen om (tijdens het gebed) 'amen' steeds luider te zeggen, tevens de handen omhoog te steken en zei hij eveneens dat het wahabisme de goede religie is. Dit deed hij volgens u al lang en gebeurde zowel in de moskee als op de velden, en eigenlijk overal waar mensen met elkaar spreken (NPO p.11-12). Dat u de bekeringsdrang van uw vader en broers, hetgeen tenslotte geen detail in uw asielrelaas is, niet vermeldde tijdens uw eerdere interview bij de DVZ, is opmerkelijk en plaatst minstens vraagtekens naast de geloofwaardigheid van dit element. Voorts waren uw verklaringen omtrent de gevolgen van deze bekeringspogingen ook allesbehalve coherent en overtuigend. Gevraagd hoe de mensen hierop reageerden, antwoordde u dat de tieners altijd zeiden dat het de goede religie is en dat zij zich makkelijker lieten bekeren, maar de anderen (ouderen) moeilijker waren. Hoeveel mensen uw vader en broers op die manier hebben kunnen bekeren wist u dan weer niet, met als loutere argument dat u in Jalalabad was en hierover niet veel weet. Wanneer u vervolgens gevraagd werd of de tieners dan toestemming kregen van hun ouders om zich te bekeren of hoe dit juist verliep, antwoordde u plots eerst dat de ouders al bekeerd waren, hetgeen echter weinig steek houdt, om deze verklaring hierna weer in te trekken. Nogmaals gevraagd wat de ouders ervan vonden wanneer de tieners zich bekeerden, stelde u uiteindelijk zeer oppervlakkig dat "iedereen boos was en zei dat het niet de goede religie is", maar gaf u tegelijkertijd aan niet te weten of de ouders van de tieners in kwestie effectief boos waren of niet (NPO p.13). Verder verklaarde u dat uw vader ook reeds voor de machtsovername door de taliban dorpelingen probeerde te bekeren naar het wahabisme, maar dat er destijds vreemd genoeg "niet zo veel" problemen waren tussen uw familie en de taliban. Gevraagd uit wat deze problemen indertijd bestonden, herhaalde u dat er geen grote problemen waren maar de taliban gewoon zeiden dat jullie van religie moesten veranderen, een boodschap die ze via de moellah van de moskee gaven (NPO p.13-14). Dat uw vader (en broers) voor de machtsovername actief mensen in het dorp probeerde te bekeren naar het

wahabisme, maar destijds geen grote problemen met de taliban hadden behalve de loutere (en onrechtstreekse) vraag om het wahabisme af te zweren, valt echter bijzonder moeilijk te geloven.

Bovendien verklaarde uw broer opvallend genoeg dat hij helemaal niet actief bezig was met bekeringspogingen. Zo stelde hij dat jullie louter op jullie eigen manier zouden bidden in de moskee en elders, en dat mensen dit zouden zien en op die manier "gemotiveerd" raakten (NPO T.A. (...) p.11-12). Wat betreft problemen met de taliban vóór de machtsovername, zei uw broer dan weer dat er destijds helemaal geen problemen waren en "mensen met rust gelaten werden", terwijl u nochtans claimde dat de taliban toen ook al vroeg om van religie te veranderen, en die boodschap via de moellah van de moskee gaven (zie supra, NPO p.13-14). Uw broer beweerde daarentegen dat alle problemen pas geleidelijk aan na de machtsovername begonnen, en zei helemaal niets over boodschappen van de taliban die jullie eerder al via de moellah kregen (NPO T.A. (...) p.13). Ook uw schoonzus stelde dat uw familie niet bezig was met het bekeren van mensen naar het wahabisme, en gaf expliciet aan dat dit een beschuldiging was van de taliban die niet klopte. Daarnaast zei ze, net zoals uw broer, dat dit de eerste keer was dat de taliban jullie vroeg om jullie te bekeren (NPO T.F. (...)p.10), hetgeen niet overeenstemt met uw bewering dat ze dit ook al voor de machtsovername via de moellah vroegen (zie supra, NPO p.13-14).

De vaststelling dat de verklaringen van uzelf, uw broer en uw schoonzus op dergelijk essentiële punten dermate verschillen, doet ernstig afbreuk aan de door u voorgehouden persoonlijke problemen en vrees voor vervolging in Afghanistan.

Daarenboven zijn ook uw verklaringen aangaande de gebeurtenissen die de aanleiding voor uw vertrek uit Afghanistan zouden gevormd hebben weinig geloofwaardig. Zo verklaarde u, alsook uw broer en uw schoonzus, dat de taliban ongeveer anderhalve maand voor jullie vertrek een brief bezorgde met de eis dat jullie jullie religie moesten verlaten. Wat er ging gebeuren als jullie dit niet deden en waarmee de taliban uw familie precies bedreigde weet u echter niet, waarbij u het excuus bovenhaalde dat u niet kan lezen (NPO p.14). Nochtans kan van u als verzoeker om internationale bescherming worden verwacht dat u zich informeert over de inhoud van de documenten die u presenteert en zeker van een brief die een bedreiging voor uw leven zou inhouden. Daarbij stelde uw broer A. (...) de brief wel gelezen hebben (NPO T.A. (...) p.12), en had u met andere woorden eenvoudigweg aan hem kunnen vragen wat er precies in staat. Gevraagd wat uw vader ging doen met deze eis van de taliban, antwoordde u dat uw vader niet veel kon doen maar wel zei dat het een groot probleem was. Tegelijk weet u echter niet of uw vader dit probleem heeft kunnen oplossen, en ook niet of hij bijvoorbeeld met de taliban is gaan praten of heeft proberen onderhandelen. Of andere wahabi's in uw dorp ook zo'n brief kregen is u al evenmin bekend, en op de vraag of u of uw familie hiernaar geïnformeerd hebben in die periode, reageerde u ontwijkend door te stellen dat u destijds niet in uw eigen dorp was. Hoe dan ook bekeerden jullie zich na het ontvangen van deze brief echter niet, en een gezwinde reactie van de taliban bleef merkwaardig genoeg evenzeer uit totdat er een maand later een conflict plaatsvond tussen de taliban en predikanten die in jullie gastenhuys logeerden (NPO p.15). Echter kan ook dit verhaal niet overtuigen. Zo zou er die nacht een gevecht uitgebroken zijn tussen de taliban en deze predikanten, waarbij twee leden van de taliban gedood werden. Toch kwamen de taliban pas de volgende ochtend naar jullie huis (NPO p.15), hetgeen geen enkele steek houdt gezien ze jullie eerder al viseerden door middel van een dreigbrief én er intussen twee doden aan hun kant vielen. Meer nog, deze predikanten zouden volgens de taliban zelfs tot Daesh behoord hebben (NPO p.16), wat het helemaal ongeloofwaardig maakt dat de taliban tot de volgende ochtend zouden gewacht hebben om naar uw huis te komen en uw familie te confronteren. Bovendien wist u niet waar het zogenaamde gevecht tussen de taliban en deze predikanten of leden van Daesh plaatsvond, met alweer de loutere uitleg dat u zelf op dat ogenblik niet thuis was. Nochtans kan worden aangenomen dat er over een dergelijke gebeurtenis wel gesproken wordt in een dorp, en dat deze info u en uw familie intussen wel bereikt zou hebben. Voorts verklaarde u dat uw broer A. (...) u die dag kwam ophalen in de madrassa in Jalalabad en dat jullie samen naar Kabul gingen. Gevraagd wanneer uw schoonzus eveneens naar Kabul kwam, antwoordde u dat zij de volgende dag samen met haar vader kwam (NPO p.16-17), zoals ze zelf ook aangaf tijdens haar onderhoud (NPO T.F. (...)p.8, 15, 16). Echter wanneer u gevraagd werd hoe lang jullie precies in Kabul verbleven, begonnen uw verklaringen plots af te wijken en zei u dat jullie in totaal twee nachten in Kabul bleven, zowel u, uw broer als uw schoonzus. Alle drie bleven jullie er twee nachten, en uw schoonzus kwam op dezelfde dag als u en uw broer naar Kabul, gewoon later in de avond (NPO p.17-18). Nochtans stelde u eerder nog dat zij de volgende dag pas kwam, en verklaarde uw schoonzus dit zelf ook zo. Uw broer A. (...) voegde zich dan weer bij uw tweede versie van de feiten, en beweerde eveneens dat zijn vrouw diezelfde avond nog naar Kabul kwam. Erop gewezen dat zijn vrouw aangaf dat ze de volgende dag pas naar Kabul kwam, luidde zijn reactie dat zij zich "mogelijks vergiste omdat zij was geslagen door de taliban" (NPO T.A. (...) p.15), hetgeen echter niet kan overtuigen, zeker daar u in eerste instantie ook verklaarde dat uw schoonzus pas de volgende dag kwam. Dergelijk wisselende en tegenstrijdige verklaringen in verband met jullie tijdelijke vlucht naar Kabul, ondermijnen uw geclaimde problemen met de taliban eveneens.

Tot slot kan ook nog opgemerkt worden dat de verklaring dat de taliban de paspoorten van uw broer en schoonzus in beslag genomen zou hebben evenzeer moeilijk te geloven valt, en dat de verklaringen van uzelf, uw broer en schoonzus op dit vlak evenzeer uiteenlopend zijn. Zo zei uw schoonzus dat dit ergens op de grens gebeurde, vermoedelijk op de grens met Iran. Daar namen de taliban haar paspoort en dat van uw broer af, en zouden ze gezegd hebben dat ze die zouden teruggeven wanneer jullie zouden terugkeren. Ook

verklaarde uw schoonzus dat jullie destijds tegen de taliban zeiden dat jullie op familiebezoek naar Iran gingen, en dat de inbeslagname gebeurde toen haar man, uw broer, moest uitstappen van een grote auto of een bus (NPO T.F. (...)p.6). Uw broer stelde dan weer dat dit gebeurde onderweg van Kabul naar Mazar, en dat jullie aan de taliban vertelden dat jullie onderweg naar Mazar waren (NPO T. A. (...) p.8). U zei dan weer dat dit "in Nimroz of ergens anders" gebeurde en dat jullie destijds in een kleine auto zaten, zonder andere reizigers (NPO p.18). Dat jullie ook hierover geen eenduidige en aannemelijke verklaringen afleggen, kan alleen maar doen vermoeden dat deze paspoorten doelbewust worden achtergehouden en informatie bevatten die niet correspondeert met het door jullie voorgehouden vluchtrelaas.

Een vrees voor vervolging louter omdat u salafist bent maakt u aldus niet aannemelijk, en evenmin zijn de door u aangehaalde vervolgingsfeiten door de taliban geloofwaardig.

De documenten die u neerlegde ter ondersteuning van uw verzoek kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De documenten van de madrassa waar u naartoe ging en de documenten van uw school in België vormen immers geen rechtstreeks bewijs voor uw asielmotieven of persoonlijke problemen met de taliban. Wat de brief van de taliban betreft dient er op gewezen dat dit document in feite door eender wie, eender wanneer en om eender welke reden kan zijn opgesteld of zijn vervalst, en dat onmogelijk kan nagegaan worden of dit een officieel document van de taliban betreft. Daarenboven blijkt uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 13 september 2024 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20240913.pdf) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg kunnen Afghaanse documenten enkel een bevestigende aanvulling vormen op een geloofwaardig asielrelaas, hetgeen in casu niet het geval is.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-05/2024_CG_AFG_Final.pdf) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/>

sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202411/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202411/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de eerste maanden na de machtsovername het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten werd gerapporteerd in 2023 en 2024.

In de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers. De dodelijkste incidenten bestonden uit aanslagen van ISKP tegen sjjiitische Hazara's. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front of het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, en over aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Verder richt ISKP haar aanslagen vnl. op de sjjiitische Hazara-gemeenschap. Na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023 wordt de operationele capaciteit van ISKP beschouwd als veel beperkter dan enkele jaren geleden en was er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

ACLED registreerde in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Herat. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (48), gevolgd door Herat (37) en Baghlan (36).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen en regio's kunnen bezoeken die voordien onbereikbaar waren.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt is vnl. het gevolg van natuurrampen.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, §28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §75 en §92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsvername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. Het aandeel Afghanen met een acute voedselonzeekerheid daalde in 2023 van 40 naar 29%. UNOCHA geeft aan dat in 2024 bijna 24 miljoen Afghanen humanitaire hulp nodig hebben. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals

wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari_de_EUAA_COI_Query_Afghanistan_Major_legislative_security-related_and_humanitarian_developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf), de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsvername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van ‘hulpverzadiging’ en ‘overuitgaven’, wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de

machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021 en kende 2023 een stagnatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Bovendien moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>, de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf en de SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad van februari 2025, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/sem_focus_afghanistan_return_from_abroad_20250214.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds

uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. In augustus 2024 wordt gemeld dat het aantal hooggeplaatste figuren dat na de machtsovername terugkeerde naar Afghanistan in het kader van de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen is tot bijna 1000 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van onder meer Kaboel, Kandahar, Jalalabad, Khost, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen. Het aantal gedwongen repatriëringen vanuit Europa naar Afghanistan bleef de voorbije jaren zeer laag. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 en 2024 gaat het opnieuw om tienduizenden Afghanen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan werden sinds 2022 vele honderdduizenden Afghaanse migranten gerepatriëerd.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer. Op de luchthaven van Kaboel werd in oktober 2023 opnieuw een 'reception desk' voor terugkeerders geopend door IOM en het Afghaanse ministerie van 'Refugees and Repatriation'.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen, terwijl een andere bron aangeeft dat er dagelijks Afghanen uit Westerse landen aankomen en dit niet tot problemen leidt. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd. Grenscontroles worden door bronnen omschreven als 'oppervlakkig'.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen

systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan dat de taliban terugkeerders doorgaans goed behandelen en dat ze geen weet hebben van acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Wat de beslissingen in hoofdte van uw broer, T.A. (...), en diens echtgenote, T.F. (...), betreffen, die erkend werden als vluchteling, dient er tot slot op gewezen dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst en met de individuele elementen die worden aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Het gegeven dat een familielid een bepaalde beschermingsstatus wordt verleend, impliceert niet zomaar dat u recht zou hebben op diezelfde noch een andere status.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de (oude) artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Verzoeker betoogt als volgt:

"13.-

Het feit dat verzoeker problemen heeft ondervonden met de Taliban omwille van zijn religieuze overtuiging en de gebeurtenissen die zich in zijn dorp hebben voorgedaan, wordt door verweerder als ongeloofwaardig en onvoldoende beschouwd om de noodzaak van internationale bescherming aannemelijk te maken.

Verweerder stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker er niet in geslaagd is om aannemelijk te maken dat hij

daadwerkelijk problemen heeft ondervonden met de Taliban. Volgens verweerder zouden de verklaringen van verzoeker, zijn broer en zijn schoonzus op verschillende punten tegenstrijdig of onvoldoende gedetailleerd zijn, waardoor de geloofwaardigheid van zijn relaas ernstig wordt ondermijnd.

Verzoeker kan zich met deze beoordeling niet verenigen en betwist de argumentatie van verweerder.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verweerder zich in grote mate baseert op een subjectieve beoordeling van de verklaringen van verzoeker, zonder rekening te houden met de context waarin deze verklaringen werden afgelegd.

Het CGVS lijkt in dit dossier een bijzonder strenge interpretatie van de geloofwaardigheidscriteria te hanteren, waarbij relatief beperkte onduidelijkheden of verschillen in verklaringen aanleiding geven tot een volledige verwerping van het asielrelaas.

Het is echter vaste rechtspraak dat kleine inconsistenties of onduidelijkheden niet automatisch kunnen leiden tot de conclusie dat een volledig relaas ongeloofwaardig is, zeker wanneer het gaat om gebeurtenissen die zich hebben afgespeeld in een context van geweld, dreiging en vlucht.

In casu heeft verzoeker steeds consistent verklaard over de kern van zijn relaas, namelijk dat zijn familie door de Taliban werd gevisereerd, dat zijn vader en broer werden meegenomen en dat deze gebeurtenissen de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit Afghanistan.

Het feit dat verzoeker niet op alle vragen zeer gedetailleerd kon antwoorden, kan bovendien worden verklaard door het feit dat hij niet bij alle gebeurtenissen persoonlijk aanwezig was en dat bepaalde informatie hem slechts via andere familieleden heeft bereikt.

Daarnaast moet worden benadrukt dat verweerder onvoldoende rekening heeft gehouden met de algemene situatie in Afghanistan, waar personen die worden geassocieerd met bepaalde religieuze stromingen of die worden beschuldigd van samenwerking met vijandige groepen, een bijzonder groot risico lopen op vervolging.

Verzoeker verwijst naar het rapport : UNHCR ELIGIBILITY GUIDELINES FOR ASSESSING THE INTERNATIONAL PROTECTION NEEDS OF ASYLUM-SEEKERS FROM AFGHANISTAN, United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) van 30 Augustus 2018.

Blz. 48

" Family Members of Individuals Associated with, or Perceived as Supportive of, the Government and the International Community AGEs have been reported to target family members of individuals with the above profiles, both as acts of retaliation and on a "guilty by association" basis. 305 In particular, relatives, including women and children, of government officials and members of the ANDSF have been subjected to harassment, kidnappings, violence, and killings."

Based on the preceding analysis, UNHCR considers that, depending on the individual circumstances of the case, persons associated with, or perceived as supportive of, the Government or the international community, including the international military forces, may be in need of international refugee protection on the basis of a well-founded fear of persecution at the hands of non-State actors for reasons of their (imputed) political opinion or other relevant Convention grounds, combined with a general inability of the State to provide protection from such persecution. Such persons include:

- a) government officials and civil servants;*
- b) members of the ANP and ALP and former members of the ANDSF;*
- c) civilians associated with or perceived as supportive of the ANDSF / pro-government forces;*
- d) civilians associated with or perceived as supportive of the international military forces;*
- e) humanitarian workers and development workers;*
- f) human rights activists;*
- g) other civilians perceived as supporting the government or the international community;*
- h) tribal elders and religious leaders;*
- i) women in the public sphere;*
- j) individuals perceived as "westernized"; and*

k) family members of individuals associated with, or perceived as supportive of, the government and the international community.

Blz. 37

UNHCR considers that individuals falling in one or more of the risk profiles outlined in this Section may be in need of international refugee protection, depending on the individual circumstances of the case. However, the profiles listed here are not necessarily exhaustive; they are based on information available to UNHCR at the time of writing. A claim should not automatically be considered as without merit simply because it does not fall within any of the profiles identified here. Depending on the specific circumstances of the case, family members or other members of the households of individuals with these profiles may also be in need of international protection on the basis of their association with individuals at risk.

Uit deze informatie blijkt dat familieleden van personen met banden met voormalige Afghaanse overheid het doelwit waren van gewapende oppositiegroepen (AGE's).

Verzoeker erkent dat elk verzoek om internationale bescherming op een individuele basis wordt beoordeeld. Echter, het feit dat hij een familielid is van een persoon die werkzaam was bij ANSF bij de voormalige overheid, staat thans buiten twijfel.

Ter ondersteuning van zijn zaak verwijst verzoeker naar het algemene rapport: EUAA, Country guidance: Afghanistan January 2023, blz.54-56.

"After the takeover, the Taliban announced in their first press conference a general amnesty, saying that they had pardoned 'all of those who had fought against [them]' [Security September 2021, 1.1.2, p. 13]. The amnesty was not fully respected by Taliban members [Targeting 2022, 2.1, p. 56]. Sources reported a lack of control of the Taliban leadership over their fighters and observed Taliban fighters acting on their own initiative and engaging in incidents because of personal enmities and desire for revenge [Targeting 2022, 1.1.4, pp. 25- 26; Country Focus 2022, 1.3, pp. 23-24; 2.5, pp. 47-48]. Although Taliban fighters were repeatedly urged to respect the general amnesty, accountability of fighters who were involved in atrocities was reported to be limited [Targeting 2022, 1.1.4 e, p. 30]. The Taliban also declared that they wanted former personnel of the Afghan National Army (ANA) to join their ranks and launched campaigns to recruit former ANDSF personnel. Although some former ANDSF members did join the Taliban ranks, it was reported that these efforts were of little success due to fear of retribution. Many former personnel remained in hiding or left the country [Security 2022, 1.2.2, p. 27; 2.1.2, pp. 39-41; Targeting 2022, 2.3, pp. 65-66; 2.5, pp. 69-70]"

14.-

Na de machtsovername kondigden de Taliban amnestie aan, maar deze werd niet volledig gerespecteerd. Er was een gebrek aan controle over Taliban-strijders, die op eigen initiatief handelden. Ondanks oproepen om de amnestie te respecteren, was er beperkte verantwoordelijkheid voor strijders die betrokken waren bij wrede daden.

Volgens deze richtlijnen kunnen personen die door gewapende groepen worden beschouwd als tegenstanders of als afwijkend van de dominante ideologie worden gevisieerd door middel van intimidatie, geweld of zelfs dodelijke aanvallen.

De UNHCR benadrukt dat bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming steeds rekening moet worden gehouden met de individuele omstandigheden van de verzoeker, alsook met de algemene context van geweld en repressie in het land van herkomst.

Daarnaast blijkt uit verschillende internationale rapporten dat de situatie in Afghanistan sinds de machtsovername door de Taliban bijzonder onzeker blijft en dat personen die worden beschouwd als afwijkend of problematisch door de Taliban nog steeds risico lopen op vervolging.

Het CGVS lijkt deze context echter onvoldoende in rekening te hebben gebracht bij de beoordeling van het dossier van verzoeker.

Verder heeft verzoeker verschillende documenten neergelegd ter ondersteuning van zijn asielrelaas, waaronder documenten betreffende zijn identiteit en documenten die verband houden met zijn familiale context.

Verweerder stelt echter dat aan dergelijke documenten slechts beperkte bewijswaarde kan worden toegekend omdat in Afghanistan een hoge mate van corruptie en documentfraude zou bestaan.

Hoewel het correct is dat documenten in Afghanistan niet altijd zonder meer als authentiek kunnen worden beschouwd, kan dit niet volstaan om alle documenten die door verzoeker werden neergelegd automatisch terzijde te schuiven.

Het CGVS kan zich immers niet beperken tot een algemene verwijzing naar mogelijke fraude, maar dient elk document concreet en individueel te beoordelen.

In dit geval erkent verweerder zelf dat bepaalde documenten een begin van bewijs vormen, onder meer met betrekking tot de identiteit en de familiale achtergrond van verzoeker.

Het CGVS kan dus niet enerzijds erkennen dat bepaalde documenten geloofwaardig zijn en anderzijds de volledige bewijswaarde van de andere documenten minimaliseren zonder een concrete analyse van hun inhoud.

Daarbij moet worden benadrukt dat documenten in asielprocedures vaak slechts een ondersteunende rol spelen en dat de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming in de eerste plaats moet gebeuren op basis van de verklaringen van de verzoeker, in samenhang met de algemene landeninformatie.

In het geval van verzoeker bestaan er geen doorslaggevende elementen die zijn relaas volledig ondermijnen.

Integendeel, de verklaringen van verzoeker zijn in grote lijnen coherent en worden ondersteund door de algemene informatie over de situatie in Afghanistan.

Indien het CGVS een zorgvuldig onderzoek had uitgevoerd en rekening had gehouden met alle relevante elementen van het dossier, zou het hebben moeten besluiten dat verzoeker minstens het voordeel van de twijfel dient te krijgen, zoals voorzien in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet.

Door dit niet te doen, heeft verweerder het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Eveneens schendt verweerder de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de Vreemdelingenwet, nu onvoldoende rekening werd gehouden met het reële risico op vervolging of ernstige schade dat verzoeker loopt bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

Dat dit middel gegrond is.

15.-

Naast de redenen die verzoeker ertoe genoopt hebben om Afghanistan te verlaten, vreest hij ook vervolging in geval van terugkeer omwille van zogenaamde "verwestering".

Verzoeker wijst er op dat het beleid van de taliban, sinds deze de de facto autoriteit in Afghanistan vormen sinds augustus 2021, erop gericht is economische migratie te tolereren en 'illegale' migratie naar het Westen te bestraffen. De taliban regering heeft verklaard dat het beperkingen oplegt aan Afghanen die het land willen verlaten en dat Afghanen verbiedt het land te verlaten, tenzij hun bestemming bekend is.¹

Bij de eventuele terugkeer van verzoeker naar Afghanistan, zal de taliban er onvermijdelijk achter komen dat verzoeker in het Westen heeft gewoond. Verzoeker heeft Afghanistan twee weken na de machtsovername verlaten zonder op dat moment in het bezit te zijn van een Afgaans paspoort. De reisweg en de duurtijd van zijn reis naar Europa werd door verweerder niet in twijfel getrokken. Als verzoeker nu terug moet reizen naar Afghanistan, zal dit zijn met ofwel een Afgaans paspoort afgegeven door de ambassade in Brussel of met een laissez-passer (afgegeven door dezelfde ambassade in Brussel of door de Belgische overheid), die in ieder geval zijn verblijf in het Westen zal verraden.

Indien verzoeker met het vliegtuig reist, zal zijn vliegticket ook een indicatie zijn van zijn verblijf in het Westen.

Bij aankomst in de door de taliban gecontroleerde luchthaven in Kabul, is het eenvoudig voor de feitelijke autoriteiten om de herkomst van verzoeker te achterhalen.

Verzoeker loopt dan ook het risico te worden bedreigd, gemarteld, afgeperst, ontvoerd of vermoord door de Taliban op grond van het feit dat hij westerse waarden heeft geïnternaliseerd of spion is geworden.

Nansen vzw stelt dat er een reëel risico bestaat op mensenrechtenschendingen door de taliban tegen onder meer 'verwesterde Afghanen' die enige tijd in het buitenland hebben gewoond.

Ook verschillende andere rapporten wijzen op het verhoogde risico op vervolging door de Taliban omwille van gepercipieerde verwestering. Er zijn heel wat voorbeelden van incidenten waarbij de Taliban terugkeerders heeft gearresteerd of vermoord. Het EASO-rapport "Afghan nationals perceived as 'Westernised'"⁴ verwijst bijvoorbeeld naar twee terugkeerders uit Australië die werden vermoord door de Taliban omwille van hun voorafgaandelijk verblijf in een ongelovig land. F. Stahlmann (2019)⁵ heeft het dan weer over twee Afghanen die terugkeerden vanuit Duitsland en die werden gearresteerd en later mishandeld omdat ze ervan verdacht werden te werken voor 'de ongelovigen'. Ook het rapport van de Refugee Support Network⁶ heeft het bijvoorbeeld over een jonge terugkeerder uit Noorwegen die werd onthoofd door de Taliban omdat hij internationale papieren en een bankkaart bij zich had.

Eerzijds zorgt de gepercipieerde verwestering er dus duidelijk voor dat men na terugkeer als afwijkend wordt beschouwd in de directe omgeving. Anderzijds internaliseren jonge Afghanen door een jarenlang verblijf in het Westen bepaalde Westerse waarden en gewoontes die fundamenteel zijn voor hun identiteit, zeker als zij, zoals verzoeker, tijdens de identiteitsvormende jaren in België zijn aangekomen. Asylus beschouwt verwesterde Afghanen dan ook als 'targeted groups' door de Taliban.

Naast het risico op vervolging door de Taliban, lopen terugkerende Afghanen het risico slachtoffer te worden van daden van geweld vanwege hun gemeenschap (art. 48/3, §2, lid 2, a) Vw). Zo stelt het rapport van Asylus⁷ dat terugkeerders uit Europa gemakkelijk worden herkend en dat elke verandering, zoals bijvoorbeeld spreken meteen accent, afwijzing door de gemeenschap tot gevolg kan hebben.

16.-

UNHCR koppelt dit bovendien aan de (loutere) lange aanwezigheid van asielzoekers in het buitenland:

"As the situation in Afghanistan remains fluid and uncertain, UNHCR calls on all countries to allow civilians fleeing Afghanistan access to their territories and to ensure respect for the principle of nonrefoulement at all times. UNHCR notes the imperative to ensure that the right to seek asylum is not compromised, that borders are kept open and that people in need of international protection are not consigned to areas inside their country of origin that could potentially be dangerous. The same applies to those who were already in countries of asylum before the recent escalation of violence in Afghanistan."

Ook de UNHCR Eligibility guidelines van 2018 vermelden dat terugkerende Afghanen gezien worden als 'verwesterd' als een risicogroep met een verhoogd risico om slachtoffer te worden van daden van vervolging⁸.

Uw Raad oordeelde in enkele arresten van oktober 2022 als volgt over het risico op vervolging door de taliban omwille van (gepercipieerde) verwestering:

“De Raad oordeelt verder dat de terugkeer van Afghanen vanuit Europa niet automatisch aanleiding geeft tot een gegronde vrees voor vervolging. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit Europa zal zich westerse waarden en normen daadwerkelijk eigen hebben gemaakt of bij terugkeer naar Afghanistan als 'verwesterd' worden beschouwd. Bovendien kan niet voor alle Afghanen aan wie een verwestering word toegeschreven zonder meer een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. De beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren vanuit het Westen dienen wel steeds met de nodige voorzichtigheid te worden benaderd. De perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan eerder hebben verlaten, blijft onduidelijk. Wat de problematiek van de verwestering betreft, merkt de Raad op dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' niet als een 'sociale groep' kunnen worden aangemerkt in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de vreemdelingenwet. De betrokken Afghanen kunnen wel in aanmerking komen voor de erkenning als vluchteling omwille van een (toegeschreven) politieke of religieuze overtuiging, indien na een individueel onderzoek blijkt dat zij zich de westerse waarden en normen dermate eigen hebben gemaakt zodat niet van hen kan worden verwacht dat zij deze zouden opgeven, of indien zij blijf geven van persoonlijke, uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Verzoeker die beweert dat hij is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd, dient deze bewering uit te werken of hiervan enig bewijs bij te brengen.

(RvV 12 oktober 2022, nr. 278 653 (erkenning) en 278 654, RvV 13 oktober 2022, nr. 278 699 (vernietiging) en 278 701).”

17.-

Verzoeker wijst op volgende elementen die bij hem wijzen op gepercipieerde verwestering in geval van terugkeer.

Het feit dat verzoeker inmiddels reeds geruime tijd in België verblijft en gedurende een aanzienlijke periode buiten Afghanistan heeft geleefd. Zijn langdurig verblijf in Europa heeft ertoe geleid dat hij zich heeft aangepast aan een andere sociale en culturele omgeving dan degene die in Afghanistan wordt opgelegd.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Laghman, een regio waar de Taliban traditioneel sterk aanwezig zijn en waar conservatieve religieuze en sociale normen zeer strikt worden toegepast. In dergelijke context wordt afwijkend gedrag bijzonder snel opgemerkt en bestraft.

Tijdens zijn verblijf in België heeft verzoeker contacten opgebouwd buiten zijn eigen gemeenschap en heeft hij zich geïntegreerd in een samenleving waarin mannen en vrouwen vrij met elkaar omgaan. In Afghanistan, en in het bijzonder onder het Talibanregime, worden dergelijke sociale interacties vaak als ongepast of onislamitisch beschouwd.

De Taliban hanteren een uiterst strikte interpretatie van de sharia en leggen zeer strikte regels op met betrekking tot sociale omgang, gedrag en levensstijl. Personen die gedragingen vertonen die als “westers” worden beschouwd, lopen een verhoogd risico om door de Taliban te worden geïd.

Het verblijf van verzoeker in Europa kan er bovendien toe leiden dat hij bij een eventuele terugkeer door de Taliban of door de lokale gemeenschap wordt beschouwd als iemand die westerse waarden heeft aangenomen of die zich heeft aangepast aan een niet-islamitische levensstijl.

In verschillende rapporten wordt erop gewezen dat terugkeerders uit Europa vaak worden gepercipieerd als personen die zijn beïnvloed door westerse cultuur en daardoor worden beschouwd als afwijkend of zelfs als avallig.

Personen die door de Taliban worden gezien als vertegenwoordigers van een westerse levensstijl lopen een verhoogd risico om te worden gestigmatiseerd, bedreigd of zelfs vervolgd.

In een samenleving waar religieuze normen en sociale controle bijzonder sterk aanwezig zijn, kan een persoon die lange tijd in Europa heeft verbleven al snel worden beschouwd als iemand die zich niet langer conformeert aan de traditionele normen.

Gelet op het feit dat verzoeker gedurende lange tijd buiten Afghanistan heeft verbleven en zich heeft aangepast aan een Europese levensstijl, bestaat er een reëel risico dat hij bij een terugkeer zal worden gepercipieerd als een persoon die westerse waarden heeft overgenomen.

Dit kan ertoe leiden dat hij wordt geïd door de Taliban of door andere actoren die een strikte interpretatie van de islamitische wetgeving hanteren.

Verzoeker meent dat er ook een objectief risico bestaat in geval van terugkeer omwille van zijn gepercipieerde verwestering in de ogen van de taliban. Dit geldt temeer omdat er in feite momenteel geen betrouwbare informatie voorhanden is over de behandeling van terugkeerders door de Taliban. UNHCR stelt in zijn meest recente Guidance Note on the Protection Needs of People Fleeing Afghanistan van februari 2022, waar verweerder vreemd genoeg in het geheel niet naar verwijst, dat de situatie in Afghanistan momenteel nog steeds te onduidelijk is aangezien er veel minder informatie beschikbaar is dan voorheen, en dat er onvoldoende aanwijzingen zijn dat de situatie al gestabiliseerd is. UNHCR herhaalt dit in de update I van februari 2023 van deze Guidance Note 10, waarin het luidt:

“there are serious limitations on information gathering in Afghanistan, which make it difficult to obtain a comprehensive understanding of the treatment of Afghans of different profiles across Afghanistan. ”

(randnummer 16)

“The current situation in Afghanistan poses a number of obstacles to the gathering of comprehensive information concerning the human rights situation in different parts of the country. Such obstacles include constraints on the media in Afghanistan, as well as on civil society and human rights defenders. ”

(randnummer 20) "Given the obstacles to information gathering and reporting in Afghanistan, UNHCR calls on decision-makers on asylum applications by Afghan nationals to refrain from drawing adverse inferences from the absence of verified country of origin information to support and corroborate all aspects of the evidence provided by the applicant. In the current context in Afghanistan, it will frequently be the case that human rights violations and abuses remain undocumented and unreported. The lack of country of origin information describing particular incidents or patterns of violations and abuse should therefore not in itself be a reason to doubt the applicant's credibility where the applicant's statements are otherwise coherent and consistent." (randnummer 24)

"In addition, UNHCR calls on decision-makers to give due weight to the uncertainty and unpredictability inherent in the modalities adopted by the de facto authorities for issuing decrees, coupled with the ongoing uncertainties regarding the applicability of Afghanistan's previous legal framework. UNHCR considers that these circumstances render it particularly difficult to evaluate a future risk of persecution based on the currently available information on the human rights situation in Afghanistan, and in particular to conclude with the requisite level of confidence that an Afghan asylum applicant would not face a real risk of persecution upon return to the country of origin." (randnummer 25)

UNHCR waarschuwt dan ook voor al te voorbarige beslissingen op basis van vermoedens van afwezigheid van het risico louter omdat er geen rapportage over bestaat.

Aan de adviezen van UNHCR komt een belangrijk gewicht toe, aangezien het een objectieve en uiterst gezaghebbende internationale organisatie is. De herziene Procedurerichtlijn¹¹ bevat ook een relevante bepaling met betrekking tot informatie van UNHCR. Zo stelt artikel 10 lid 3 onder (b) specifiek dat bij de behandeling van een individueel verzoek om internationale bescherming er deugdelijk onderzoek moet worden gedaan dat steunt op nauwkeurige en actuele informatie afkomstig uit verschillende bronnen, waaronder UNHCR. Artikel 10 lid 3 onder (b) van de herziene Procedurerichtlijn werd niet omgezet in Belgische wetgeving en is daarom van directe toepassing nu deze bepaling onvoorwaardelijk en duidelijk is opgesteld. Verweerder toont echter niet aan rekening te hebben gehouden met het advies van UNHCR.

Nansen vzw merkt overigens op dat de recentere bronnen die verweerder hanteert om een tegengestelde conclusie te gebruiken in zijn meest recente COI focus, uiteindelijk veelal gebaseerd blijken te zijn op secundaire bronnen, die wellicht niet recenter zijn dan het advies van UNHCR¹²:

"Het advies van UNHCR in de Guidance note van februari 2022 heeft een significante bewijswaarde. Het advies van UNHCR om alle beslissingen in Afgaanse dossiers op te schorten zou zwaarder moeten wegen dan de richtlijnen van het Europees Asielagentschap die werden gepubliceerd in de Country Guidance van april 2022 nu deze richtlijnen op beperkte en inmiddels verouderde informatie zijn gebaseerd. Daarnaast er sprake van een zekere vooringenomenheid bij de EU lidstaten bij het ontwikkelen van de richtlijnen. Er moet dus zorgvuldig rekening worden gehouden met het feit dat de EUAA Country Guidance maar met weinig zekerheid conclusies trekt over het toekomstige risico op een gegronde vrees en/of reëel risico op ernstige schade en in essentie hetzelfde aangeeft als UNHCR. De bewijslast van het CGVS is dan ook bijzonder hoog wil het van het advies van UNHCR afwijken en negatieve beslissingen nemen in Afgaanse dossiers."

Gelet op de twijfel die er bestaat over de risico's voor terugkeerders naar Afghanistan, en het gebrek aan duidelijke rapportage hierover, verdient verzoeker op dit punt minstens het voordeel van de twijfel, temeer gelet op zijn specifieke profiel.

Verweerder diende in elk geval rekening te houden met alle elementen die hem gekend zijn in het kader van zijn zorgvuldigheidsplicht.

18.-

De hierboven vermelde kritiek omtrent het gebrek aan betrouwbare actuele bronnen, geldt evenzeer voor de rapportage omtrent de zogenaamd verbeterde algemene veiligheidssituatie, voor wat betreft de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming op basis van art. 48/4, §2, c) Vreemdelingenwet.

Specifiek voor de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie¹³ waar verweerder naar verwijst met de claim dat hij over zeer recente informatie beschikt over de regionale veiligheidssituatie in Afghanistan, wijst Nansen vzw in het voormelde rapport op volgende problemen bij de opmaak van deze COI Focus. Verzoeker neemt deze kritiek over en maakt ze tot de zijne:

"Voor wat betreft de COI Focus over Afghanistan wordt het volgende algemeen opgemerkt met betrekking tot de toegang tot bronnen en informatie. In de COI Focus wordt door Cedoca gesteld dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet gestopt is. Daar waar het EU Asielagentschap en de asielinstanties van andere EU lidstaten benadrukken dat er beperkte informatie beschikbaar is, waarvan de betrouwbaarheid moeilijk te verifiëren is en op basis waarvan maar met beperkte zekerheid conclusies kunnen worden getrokken over toekomstige risico's, gaat Cedoca in op een aantal specifieke bronnen die momenteel wel rapporteren over de situatie in Afghanistan. Zo stelt Cedoca dat vertegenwoordigers van VNinstellingen en humanitaire organisaties verklaren dat ze toegang hebben tot bepaalde regio's die vroeger ontoegankelijk waren wegens de onveilige situatie. Cedoca refereert hierbij 4 bronnen, twee van deze bronnen verwijzen naar hetzelfde interview dat werd gegeven door de VN Hoge Commissaris voor Vluchtelingen aan de Washington Post (primaire bron). In de derde bron, Landinfo, wordt geen primaire bron vermeld. Mogelijks baseert Landinfo zich ook op het interview met de VN Hoge Commissaris voor Vluchtelingen dan wel op het rapport van UNAMA, de vierde bron vermeld door Cedoca. Er is hier mogelijks sprake van 'roundtripping' of false corroboration,' er wordt de indruk gewekt dat de stelling van Cedoca onderbouwd is met informatie uit

verschillende bronnen daar waar dat in werkelijkheid niet het geval is. Op basis van de informatie in de gerefereerde bronnen kan niet worden bepaald welke VN-instellingen en humanitaire organisaties nu precies actief zijn in Afghanistan of waar zij actief zijn. Deze informatie is van belang om te kunnen vaststellen welke organisaties toegang hebben tot de de facto regering en inspecties en beoordelingen kunnen uitvoeren op het grondgebied in de verschillende provincies en districten van Afghanistan.

Het Europees Asielagentschap geeft aan dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan de volgende elementen moeten worden overwogen op basis van relevante en recente landeninformatie, namelijk de verschillende (1) actoren in het conflict, (2) incidenten en burgerslachtoffers, (3) geografisch spreiding van het geweld en (4) ontheemding. Deze elementen komen terug in de COI Focus van Cedoca.

De analyse van Cedoca van de typologie en doelwitten van het geweld (element 2: incidenten en burgerslachtoffers) is gebaseerd op voornamelijk informatie van ACLED en de United Nations Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA). Er wordt opgemerkt dat daar waar er door Cedoca naar rapporten van andere VN organisaties wordt verwezen, het in wezen vaak gaat om informatie van UNAMA. Waar nieuwsberichten worden aangehaald van bijvoorbeeld Khaama Press of Pajhwok, kan het gaan om informatie die ook al in de ACLED databank is opgenomen en gecodeerd. Het resultaat is dat de primaire bron van de informatie alsook het tijdstip van de rapportering van de informatie niet altijd even duidelijk is, bovendien is het niet altijd duidelijk in hoeverre de informatie steunt op informatie uit verschillende soorten bronnen. Deze gegevens zijn belangrijk om te kunnen bepalen hoe up-to-date, accuraat, gebalanceerd en betrouwbaar de informatie is en in hoeverre er bewijswaarde aan kan worden toegekend. De paragraaf over de geografische spreiding van het geweld (element 3) is gebaseerd op enkel de informatie uit de ACLED databank dat geraadpleegd werd op 9 april 2022. Voor de beoordeling van de risico's in een individueel dossier zal het CGVS de meest recente informatie in de ACLED databank moeten raadplegen met betrekking tot de veiligheidsincidenten in de specifieke provincie waar verzoeker uit afkomstig is om te voldoen aan de vereiste van relevante (nauwkeurige) en up-to-date (actuele) informatie. Het CGVS zal telkens moeten nagaan hoe betrouwbaar de informatie is en in hoeverre de informatie verder aangevuld dient te worden met informatie uit andere verschillende soorten bronnen (VN-organisaties, gouvernementele organisaties, NGOs, media, academici) om een zo'n accuraat en gebalanceerd mogelijk beeld te krijgen van de situatie in de relevante provincie in Afghanistan."

Verzoeker wijst er op dat er alleszins geen gedetailleerde analyse is gebeurd in de bestreden beslissing over de veiligheidssituatie in de provincie Laghman waar verzoeker van afkomstig is.

Er is op dit ogenblik met andere woorden onvoldoende betrouwbare informatie voorhanden om met voldoende zekerheid te kunnen stellen dat verzoeker in geval van terugkeer naar Afghanistan geen risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verwerende partij stelt ten onrechte dat er momenteel geen aanwijzingen zijn dat verzoeker, door simpelweg aanwezig te zijn in Afghanistan, een reëel risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met het feit dat deze veranderingen in de conflictdynamiek recent zijn en dat de situatie in het land nog onstabiel blijft. Tot op heden ligt er recente landeninformatie voor waaruit kan blijken dat de (veiligheids)situatie in Afghanistan zich in die mate gestabiliseerd heeft dat het heden mogelijk is om een correcte toekomstgerichte beoordeling te maken van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

19.-

Daarnaast is het onmiskenbaar zo dat verweerder zich beroept op informatie, die zelfs als ze betrouwbaar zou zijn (quod non zoals hierboven aangetoond), alleszins al gedateerd is. Voor de veiligheidssituatie in Afghanistan verwijst verweerder naar de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 dat op datum van de redactie van huidige verzoekschrift op al 15 maanden oud is, en naar een aantal andere rapporten van 2021 en 2022, dus ook al van jaren geleden.

Verweerder dient zich, in het kader van de evaluatie van de nood aan bescherming in het kader van een intern

gewapend conflict, te baseren op de meest recent mogelijke informatie. Informatie die op datum van de beslissing al meer dan een jaar oud is, is niet dienstig in een land waar de veiligheidssituatie volatiel is en dus snel kan omslaan.

Bovendien is verweerder bij uitstek de partij die het meest toegang heeft tot bronnen omtrent de veiligheidssituatie in Afghanistan zodat het in de eerste plaats aan hem toekomt om hieromtrent informatie bij te brengen.

20.-

Wat betreft de evaluatie op basis van art. 48/4, §2, b) Vreemdelingenwet laat verzoeker het volgende gelden.

In de bestreden beslissing erkent verweerder dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zeer sterk verarmd zijn en dat er dus sprake is van een precaire socio-economische situatie. Zo wordt er verwezen naar objectieve landeninformatie waaruit blijkt dat het gemiddelde inkomen met een derde gedaald is, de tewerkstelling gedaald is en een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid bevindt of het risico loopt om in zo'n situatie terecht te komen. Vervolgens wordt er verwezen naar rapporteringen van UNOCHA en WFP waaruit blijkt dat meer dan de helft van de bevolking humanitaire hulp nodig heeft.

In de beslissing wordt enerzijds bevestigd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU, waarvan artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in weze overeenstemt met artikel 3 van het EVRM. Anderzijds wordt er verwezen naar rechtspraak van het EHRM (zaken M.S.S. en Sufi en Elmi), waaruit volgt dat socio-economische of humanitaire situaties aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Meer bepaald wanneer de preciaire socio-economische en humanitaire situatie het gevolg is van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en er bij terugkeer een reëel risico bestaat dat verzoeker in een situatie van extreme armoede terechtkomt die gekenmerkt wordt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Vervolgens wordt in de beslissing, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak M'Bodj, verduidelijkt dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt. De situatie van extreme armoede moet voortvloeien uit het handelen of een nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren), omdat het artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen moet worden met artikel 48/4 van dezelfde wet. Verder wordt er naar analogie met rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak M'Bodj en rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besloten dat verzoeker blootgesteld moet worden aan een risico dat specifiek en individueel van aard is en op intentionele en gerichte wijze onderworpen moet worden aan een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften kan voorzien om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen.¹⁴ In de bestreden beslissing wordt op basis van enkele rapporten¹⁵ geconcludeerd dat de preciaire socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Zo wordt er onder andere beweerd dat de taliban geen maatregelen hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren. Door verweerder wordt met andere woorden besloten dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan niet het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Bovendien wordt gesteld dat er niet aangetoond werd dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze onderworpen zou worden aan onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien. Bijgevolg is volgens verweerder deplorabele socio-economische toestand sinds de machtsovername door de taliban dan ook geen reden om subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist deze redenering.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker wijst erop dat het gehanteerde toetsingskader, tot stand gekomen in de zaak M'bodj, waarbij vereist wordt dat de schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden, dat een risico specifiek en individueel van aard moet zijn en dat een verzoeker moet aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling met name een situatie van extreme armoede waarbij een verzoeker niet meer in zijn of haar elementaire levensbehoeften zal kunnen voorzien, niet in overeenstemming is met de rechtspraak van het EHRM. De notie van intentionele weigering of ontzegging als een 'trigger' voor non-refoulement is restrictiever dan de jurisprudentie van het EHRM en leidt mogelijks tot een schending van artikel 3 EVRM. De conclusies van het Hof van Justitie rusten bovendien op overweging 35 van de Kwalificatierichtlijn¹⁶ die, gezien de bewoordingen 'individuele bedreiging', eerder gericht is op de interpretatie van artikel 15 (c) dan artikel 15(b) van de Kwalificatierichtlijn. Verzoeker wijst erop dat de beoordeling van de preciaire socio-economische en humanitaire omstandigheden (ook) moet gebeuren aan de hand van het toetsingskader uitgewerkt door het EHRM in de zaken M.S.S. en Sufi en Elmi. Dit houdt in dat er nagegaan moet worden of de preciaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door de directe en indirecte acties van actoren. Deze acties hoeven dus niet per se intentioneel of gericht te zijn op een individu of groep van personen. Indien er sprake is van directe of indirecte acties, moet vervolgens worden overwogen in hoeverre een verzoeker in staat zal zijn om in zijn of haar eigen basisbehoeften te voorzien, zoals voedsel, hygiëne, en accommodatie, de kwetsbaarheid van de VIB voor wat betreft mishandeling moet worden beoordeeld alsook het vooruitzicht dat de situatie in Afghanistan binnen afzienbare tijd zal verbeteren. Daarbij is het niet noodzakelijk dat het risico op extreme armoede specifiek en individueel van aard is nu dit de bescherming onder artikel 3 EVRM illusionair zou maken.

Het niet of beperkt toegankelijk zijn van socio-economische rechten (zoals recht op huisvesting, gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling en voedsel) in Afghanistan is volgens de rechtspraak van het EHRM een cumulatief en/of verzwarend element bij de beoordeling van een verwijderingsmaatregel in het licht van artikel 3 EVRM en dus of

er sprake is van schending van het non-refoulementbeginsel.¹⁷

21.-

De evaluatie van de directe en indirecte acties van de taliban moet voornamelijk gebaseerd worden op informatie van de agentschappen van de Verenigde Naties gezien hun autoriteit en het feit dat de

VN-agentschappen toegang hebben tot zowel de facto autoriteiten in Afghanistan en het Afghaanse grondgebied.

Welnu, een rapport van de Verenigde Naties stelt dat 28,3 miljoen personen in 2023 in Afghanistan nood zullen hebben aan humanitaire hulp om te overleven, waarvan 13,7 en 14,7 miljoen personen zich respectievelijk in ernstige en extreme noodsituaties bevinden. Het einde van het 20 jaar durende gewapende conflict tussen de taliban en de Afghaanse nationale veiligheids- en defensietroepen in augustus 2021, en de gelijktijdige overname van het land door de taliban, heeft een nieuw tijdperk ingeluid dat wordt gekenmerkt door snelle economische achteruitgang, honger en risico op ondervoeding, inflatie als gevolg van wereldwijde grondstoffenschokken, drastische stijgingen van zowel stedelijke als plattelandsarmoede, een bijna ineenstorting van het nationale volksgezondheidssysteem, verstikking van de media en maatschappelijke organisaties, en bijna totale uitsluiting van de helft van de bevolking, vooral vrouwen en meisjes, uit het openbare leven.¹⁸

Zoals hierboven vermeld hebben 28,3 miljoen personen humanitaire hulp nodig in Afghanistan. Het rapport stelt dat in 2022 en 2021, respectievelijk 24,4 en 18,4 miljoen personen humanitaire hulp nodig hadden. Dat is een stijging van 54,4% sinds de overname door de taliban in 2021.¹⁹ In het rapport wordt erkend dat dit mede wordt veroorzaakt door de restrictieve maatregelen ten opzichte van vrouwen, genomen door de taliban. Vrouwen wordt onder andere de toegang tot secundair en universitair onderwijs ontzegd, mogen enkel 78 kilometer of verder reizen in gezelschap van een mannelijk familielid en op 24 december 2022 is er door de taliban een wet uitgevaardigd waardoor vrouwen niet meer bij NGO's mogen gaan werken.²⁰ Dit zijn slechts enkele voorbeelden. Het verbod ten opzichte van vrouwen om te werken bij NGO's zorgt ervoor dat NGO's niet meer effectief hun werkzaamheden kunnen uitvoeren, wegens de belangrijke rol van vrouwen binnen deze organisaties. Het rapport erkent dat dit verbod verwoestende humanitaire gevolgen zal hebben voor miljoenen mensen in het hele land.²¹ Het verbod resulteert in een late levering van winterhulp aan bijna 1 miljoen mensen die levensreddende winterartikelen nodig hebben (zoals warme kleding, verwarmingsmaterialen en dekens), waardoor veel kwetsbare huishoudens worden blootgesteld aan de barre winterse omstandigheden en het risico lopen op luchtweginfecties, onderkoeling en vermijdbare sterfte. Ongeveer 56% van de bevolking woont immers in gedeeltelijk beschadigde woningen en 18% woont in ernstig beschadigde woningen. Er wordt geschat dat dit in januari heeft geleid tot 460,720 personen met een acute respiratoire infectie en 306 doden.²² Daarnaast zullen voedselhulp (in natura en contant geld), contant geld voor bescherming, advies en juridische bijstand op het gebied van eigendomsrechten, slachtofferhulp aan overlevenden van explosieven moeten worden afgebouwd.²³

Uit dit VN rapport blijkt, bovenal, ook dat de inmenging van de taliban in humanitaire hulpacties een ernstig probleem blijft dat bijdraagt tot de precaire humanitaire situatie. Deze verstoringen van de humanitaire hulp door de taliban zijn dramatisch gestegen sinds de overname in augustus 2021. Er is zelfs een stijging van 29% ten opzichte van februari 2022. Meer dan 128 richtlijnen en instructies (waarvan 17 % betrekking heeft op vrouwen) die directe en indirecte implicaties hebben voor de humanitaire operaties, werden in december 2022 uitgevaardigd door de taliban. Tussen 1 januari en 31 oktober 2022 werden 1.313 verstoringen van humanitaire hulp gemeld door partners, waarvan 75 procent verstoringen door de taliban betrof. Het willen beïnvloeden van gerichte acties, werving van personeel en de selectie van begunstigden zijn de belangrijkste verstoringen. Er wordt ook gerapporteerd dat in een provincie overgegaan werd tot inbeslagname van voedsel en geld, meteen na de distributie. Dit voorval heeft geleid tot een opschorting van humanitaire activiteiten.²⁴ Bovendien is er sinds de overname van de taliban grote rechtsonzekerheid met betrekking tot eigendomsrechten, wegens gebrekkige regeling door de taliban. Het rapport geeft weer dat deze onzekere situatie leidt tot een hoge kans op uithuiszettingen. Dit vormt een belangrijke beperking op het investeren door de bevolking in onderdak. Het rapport stelt dat plotselinge uithuiszettingen sinds 2022 sterk toegenomen zijn in Kabul.²⁵

Door de machtsovername van de taliban is er bovendien sprake van een "braindrain" in Afghanistan. Dit houdt onder andere in dat hoogopgeleid medisch personeel Afghanistan verlaat. In de bestreden beslissing wordt erkend dat het optreden van de taliban na de machtsovername een invloed heeft gehad op de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland. In combinatie met het verbod van december 2022 op vrouwen om naar de universiteit te gaan, heeft dit tot gevolg dat het volksgezondheidssysteem steeds verder verzwakt, desondanks de stijgende nood hieraan.²⁶

Als gevolg van de machtsovername heeft de internationale gemeenschap het buitenlands vermogen van de Afghaanse staat bevroren, non-humanitaire hulp stopgezet en economische sancties opgelegd.²⁸ Het gevolg hiervan is dat de economie, de publieke diensten en het banksysteem ingestort zijn.²⁹ De internationale gemeenschap heeft voorwaarden gesteld aan de verlening van de noodhulp als ook aan non-humanitaire ontwikkelingshulp die noodzakelijk is voor het herstel van een adequate levensstandaard voor de Afghaanse bevolking, maar de taliban de facto autoriteiten hebben geen stappen ondernomen om tegemoet te komen aan de eisen van de internationale gemeenschap.³⁰ De taliban de facto autoriteiten focussen in plaats daarvan op het reguleren tot in detail van het sociale leven van de Afghaanse bevolking en het algemeen beperken van fundamentele vrijheden.³¹ Sterker nog, er wordt erkend dat de taliban met het aanstellen van personen die op de VN-sanctielijsten het verkrijgen van internationale hulp bemoeilijkt.³²

De opschorting van internationale ontwikkelingshulp leidt tot een toename van humanitaire behoeften in het hele land. De VN rapporteert dat 17 miljoen mensen in Afghanistan in 2023 honger zullen lijden, waarvan 6

miljoen in een noodsituatie van voedselonze­kerheid. Dit is slechts één stap verwijderd van hongersnood. Er is ook geen vooruit­zicht op verbetering wegens de strenge winter, hoge voedselprijzen, lage inkomens, werkloosheid en de economische achteruitgang.³³ Een andere belangrijke oorzaak van de precaire humanitaire situatie is het gebrek aan water-, sanitatie- en hygiëne-infrastructuur. Een stop­zetting van directe internationale ontwikkelingsfinanciering aan Afghanistan heeft geleid tot een vermindering en bijna ineenstorting van deze infrastructuur. Gebrek aan voorraden, waaronder chloor, brandstof, reserveonderdelen en apparatuur, en reparatiecapaciteit heeft de operationele capaciteit in grote stedelijke gebieden zoals Kabul, Kandahar, Kunduz en Mazar-e-Sharif aanzienlijk belemmerd.³⁴ Dit heeft tot gevolg dat meer dan 79% van de huishoudens niet genoeg water hebben om te drinken, koken en wassen.³⁵ De Taliban is duidelijk zelf, intentioneel, verantwoordelijk voor deze humanitaire ramp. Enerzijds laten de taliban autoriteiten het na om de juiste stappen te ondernemen om voldoende hulp te kunnen ontvangen om uit de humanitaire crisis te geraken. Anderzijds is de internationale gemeenschap niet direct bereid om Afghaans vermogen in het buitenland vrij te geven, economische sancties op te heffen of de voorwaarden voor non-humanitaire ontwikkelingshulp los te laten ten voordele van de lijdende Afghaanse bevolking. Bovendien is de taliban verantwoordelijk voor inmenging en verstoring van humanitaire hulpacties. Er kan uit bovenstaande overwegingen dan ook geconcludeerd worden dat de humanitaire crisis overwegend wordt veroorzaakt door de directe en indirecte acties van de taliban de facto autoriteiten. De situatie zal ook niet binnen 27 28 29 30 31 32 33 34 afzienbare tijd verbeteren nu de voorwaarden voor het verkrijgen van de non-humanitaire hulp, essentieel om uit de humanitaire crisis te geraken, niet worden losgelaten. Daarmee is de situatie in Afghanistan in grote mate vergelijkbaar met de situatie in Somalië in Sufi en Elmi.

22.-

Vervolgens moet volgens de rechtspraak van het EHRM in de zaken M.S.S. en Sufi en Elmi ook beoordeeld worden hoe verzoeker aan voedsel zal kunnen geraken, in zijn hygiëne zal kunnen voorzien, accommodatie zal kunnen vinden, en hoe kwetsbaar een verzoeker zal zijn voor mishandeling. Hierbij moet het sociaal netwerk in rekening worden genomen. Het gebrek aan een sociaal netwerk maakt een persoon die terugkeert naar Afghanistan in het bijzonder kwetsbaar om terecht te komen in een situatie van extreme armoede.³⁵ Het Europees Azielagentschap merkt in augustus 2022 op dat het geen actuele informatie heeft kunnen vinden met betrekking tot de vraag in hoeverre Afghanen die terugkeren uit Europese landen kunnen rekenen op ondersteuning van oude netwerken³⁶, maar het feit dat er geen informatie beschikbaar is betekent niet dat er geen problemen zijn. Ook in dit geval kan het gebrek aan informatie aannemelijk verklaard worden vanuit het feit dat er nauwelijks of geen mensen zijn teruggekeerd uit Europa naar Afghanistan sinds de machtsovername van de taliban.³⁷

Verzoeker heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud uitvoerig melding gemaakt van de bedreigende omstandigheden waarin hij zich bevindt en van de bijzonder kwetsbare situatie waarin hij verkeert bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

Tijdens het interview heeft verzoeker gedetailleerd verklaard hoe de Taliban naar het huis van zijn familie zijn gekomen en zijn vader en broer hebben meegenomen nadat zij hen beschuldigden van samenwerking met personen die volgens hen banden hadden met Daesh. Deze gebeurtenissen hebben geleid tot een situatie van voortdurende angst en onzekerheid binnen de familie van verzoeker.

Volgens de verklaringen van verzoeker werden zijn vader en broer nadien gedood, hetgeen een bijzonder traumatische gebeurtenis vormt die de familie volledig heeft ontwricht.

Als gevolg van deze gebeurtenissen werd de familie van verzoeker gedwongen het dorp te verlaten. Verzoeker kon niet langer terugkeren naar zijn ouderlijk huis uit vrees voor represailles van de Taliban.

De ernst van deze situatie wordt verder benadrukt door het feit dat verzoeker geen veilige plaats meer heeft om naar terug te keren in Afghanistan. Zijn familieleden zijn immers gevlucht en leven ondergedoken uit vrees voor verdere vervolging.

Verzoeker heeft tijdens het persoonlijk onderhoud verklaard dat hij niet weet waar zijn familie zich momenteel bevindt, aangezien zij zich op een geheime plaats schuilhouden om te vermijden dat zij opnieuw door de Taliban worden opgespoord.

Indien verzoeker zou worden teruggestuurd naar Afghanistan, zou hij bovendien zonder enig sociaal netwerk of familiale ondersteuning moeten overleven. Hij kan niet terugkeren naar zijn ouderlijk huis en beschikt over geen enkele plaats waar hij veilig kan verblijven.

In het licht van deze informatie is het evident dat verzoeker zich in een precaire en onhoudbare situatie bevindt, waarbij zijn fundamentele rechten en menselijke waardigheid ernstig worden aangetast. Als zodanig verdient zijn zaak de volledige aandacht en zorgvuldige afweging van de bevoegde autoriteiten.

Met betrekking tot terugkeerders rapporteert de VN dat 54% gebrek heeft aan onderdak, 32% gebrek aan kansen op een job, 26% gebrek aan land en 19% gebrek aan documentatie. Al deze zaken zijn noodzakelijk in het opnieuw kunnen starten van hun leven. Bij gebrek hieraan is dit onmogelijk.³⁸

Het bovenstaande in rekening genomen is er immers een bijzonder groot risico dat verzoeker in geval van terugkeer naar Afghanistan in een situatie van extreme armoede terechtkomt die gekenmerkt wordt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Dat verwerende partij geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd en hiermee het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Bijgevolg moet aan verzoeker minstens de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden op basis van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dit enig middel is derhalve gegrond.

23.-

Een terugkeer naar Afghanistan zal immers leiden tot een schending van artikel 3 EVRM

Het staat vast dat de problemen nog steeds actueel zijn. Indien verzoeker zou terugstuurt worden naar Afghanistan zou dit een schending zijn van artikel 3 EVRM, waarbij hij het risico zou lopen om slachtoffer te worden van een onmenselijke en vernederende behandeling.

Uit de houding van verweerder mag duidelijk wezen dat ze schromelijk tekortkomt aan haar verplichtingen om als een redelijke en voorzichtige overheid te werk te gaan.

Dat dit middel gegrond is."

3. Nieuwe stukken

3.1. Verweerder legt op 21 mei 2026 een aanvullende nota neer waarin gerefereerd wordt aan volgende nieuwe stukken, waarvan de weblink wordt vermeld:

- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023;

- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026.

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 27 maart 2026.

Daarnaast verwijst verweerder in zijn aanvullende nota, met vermelding van de weblink, naar volgende stukken waaraan reeds werd gerefereerd in de bestreden beslissing:

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;

- EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022;

- EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;

- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023;

- EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024;

- EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*, augustus 2022;

- EASO, *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;

- EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022;

- CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023;

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024;

- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024.

3.2. Verzoeker legt op 29 mei 2026 een aanvullende nota neer waarin gerefereerd wordt aan volgende nieuwe stukken:

"1. *Identiteitskaart schoonzus en broer*;

2. *Medische attesten*;

3. *Bewijzen houdende verzoekers integratie*;

4. *Document van de taliban die verzoekers familie heeft ontvangen.*"

Verzoeker betoogt in zijn aanvullende nota betreffende voormelde stukken als volgt:

"1.-

Verzoeker wenst middels huidige aanvullende nota nog enkele bijkomende stukken neer te leggen.

2.-

Vooreerst legt verzoeker de identiteitskaarten neer van zijn broer en zijn schoonzus die internationale bescherming hebben gekregen (zie stuk 1).

Deze stukken zijn bijzonder relevant voor de beoordeling van huidig beroep.

Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt immers dat het CGVS onder meer zwaar tilt aan vermeende tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker enerzijds en deze van zijn broer en schoonzus anderzijds.

Het betreft evenwel personen die samen met verzoeker uit Afghanistan zijn gevlucht en die hun verzoek om internationale bescherming op een nauw verweven feitenrelaas hebben gebaseerd.

Het feit dat aan zowel de broer als de schoonzus van verzoeker inmiddels internationale bescherming werd toegekend, vormt minstens een belangrijk element dat de geloofwaardigheid van de kern van het asielrelaas ondersteunt.

2.-

Deze beslissingen tonen immers aan dat de Belgische asielinstanties de beschermingsnood van directe familieleden die betrokken waren bij dezelfde feiten wel degelijk hebben erkend.

Hoewel iedere aanvraag individueel dient te worden beoordeeld, kan niet worden voorbijgegaan aan het feit dat deze nieuwe elementen betrekking hebben op personen die deel uitmaken van hetzelfde familiale relaas en die samen met verzoeker Afghanistan hebben verlaten.

3.-

Daarnaast wenst verzoeker nog te verduidelijken dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS bijzonder veel stress ervaarde en kampte met een verhoogde bloeddruk (zie stuk 2).

Verzoeker bevond zich gedurende het onderhoud in een moeilijke psychologische toestand, hetgeen een mogelijke verklaring biedt voor bepaalde onnauwkeurigheden of vermeende tegenstrijdigheden waarop het CGVS zich in de bestreden beslissing beroept.

De nieuw neergelegde stukken versterken dan ook de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen en bevestigen dat de door hem aangehaalde feiten niet los kunnen worden gezien van de beschermingsnoden die reeds werden erkend in hoofde van zijn naaste familieleden.

Verzoeker verzoekt Uw Raad bijgevolg om deze bijkomende stukken en toelichtingen mee in aanmerking te nemen bij de globale beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

4.-

Verder legt verzoeker tevens opnieuw de door de Taliban opgestelde brief neer, vergezeld van een vertaling (zie stuk 4).

Deze vertaling wordt uitsluitend neergelegd teneinde de inhoud van het document beter toegankelijk te maken voor Uw Raad.

Verzoeker wenst hierbij te verduidelijken dat deze brief destijds door de imam werd ontvangen en vervolgens werd bezorgd aan de vader van F. (...), zijnde de schoonzus van verzoeker en de echtgenote van zijn broer A. (...).

Dit element sluit aan bij de verklaringen die verzoeker gedurende de procedure heeft afgelegd omtrent de problemen die zijn familie ondervond met de Taliban omwille van hun religieuze overtuiging."

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Procedurele noden

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd "Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Verzoeker wijst er in zijn aanvullende nota op dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS bijzonder veel stress ervaarde en kampte met een verhoogde bloeddruk, dat hij zich tijdens het persoonlijk onderhoud in een moeilijke psychologische toestand bevond, hetgeen een mogelijke verklaring biedt voor bepaalde onnauwkeurigheden of vermeende tegenstrijdigheden waarop het CGVS zich in de bestreden beslissing beroept. Bij zijn aanvullende nota wordt als stuk 2 'medische attesten' een bloeddruk dagboek gevoegd alsook een voorschrift voor medicatie.

Uit de door verzoeker voorgelegde stukken blijkt dat hij een bloeddruk dagboek bijhoudt alsook dat hij medicatie neemt. Tijdens het persoonlijk onderhoud stelt verzoeker dat hij hoge bloeddrukproblemen heeft en dat hij als hij over de taliban denkt ineens hoge bloeddruk krijgt, dat hij door de taliban niet goed kan slapen, dat hij geen goede medicatie krijgt van de dokters (p. 11). Op het einde van het persoonlijk onderhoud op het CGVS geeft verzoeker aan dat hij kampt met hoge bloeddruk en met hoofdpijn (p. 20). Nergens uit blijkt dat verzoeker zich tijdens het persoonlijk onderhoud in een moeilijke psychologische toestand bevond. Uit de door verzoeker voorgelegde stukken, waaruit een verloop van zijn bloeddruk blijkt alsook dat hij medicatie voorgeschreven krijgt, kan niet blijken dat er in zijn hoofde sprake zou zijn (geweest) van bijzondere procedurele noden. Er wordt niet betwist dat verzoeker mogelijk kampt met hoge bloeddruk, medicatie neemt en stress ervaarde tijdens het persoonlijk onderhoud, doch wordt in de door verzoeker voorgelegde 'medische attesten' (stuk 2 bij de aanvullende nota) nergens gesteld dat hij omwille een medische of psychische toestand niet in staat zou zijn geweest tot het op een normale wijze ondergaan van een persoonlijk onderhoud en tot het afleggen van coherente, gedetailleerde en doorleefde verklaringen inzake zijn vluchtrelaas. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat het CGVS expliciet meedeelde dat verzoeker een pauze kon vragen (p. 2) en blijkt voorts nergens dat verzoeker omwille van stress of gezondheidsredenen niet of onvoldoende in staat zou zijn geweest om coherente, gedetailleerde en doorleefde verklaringen inzake zijn vluchtrelaas af te leggen en op een volwaardige wijze op de vragen te antwoorden.

4.2. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4.3. Bewijslast

Oud artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten geen bevestiging indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.4. Landeninformatie

De Raad wijst er vooreerst op dat verweerder bij een aanvullende nota van 21 mei 2026 de beschikbare objectieve landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld. Voorts is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de oude artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift ook landeninformatie van verschillende bronnen bevat, doet hierover niet anders denken.

4.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

4.6. Beoordeling in het licht van oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.6.1. Uit de bestreden beslissing en het verzoekschrift blijkt dat de commissaris-generaal verzoekers broer A.T. en diens echtgenote heeft erkend als vluchteling.

De verwantschap tussen verzoeker en zijn broer A.T. wordt op het eerste gezicht niet betwist. Evenmin wordt betwist dat A.T., zijn echtgenote en verzoeker samen vertrokken uit Afghanistan en dat A.T. bij zijn op 2 oktober 2024 ingediende verzoek om internationale bescherming dezelfde problemen en vrees inriep als deze waarop het verzoek om internationale bescherming van verzoeker is gesteund.

Verzoekers vluchtrelaas is onlosmakelijk verbonden met dat van zijn broer, in die zin dat de door verzoeker aangehaalde feiten zich hebben afgespeeld binnen dezelfde familiale, religieuze en feitelijke context en betrekking hebben op dezelfde gebeurtenissen.

Dat verzoekers voorgehouden problemen verweven zijn met het vluchtrelaas van zijn broer, wordt door verweerder erkend door diens voorstelling van het feitenrelaas in de bestreden beslissing:

“Uw vader volgde de Wahabi strekking van het soennisme en voedde u ook zo op. De taliban zeiden echter dat dit geen goede religie is en ook dorpelingen spraken jullie hierover aan. In oktober 2023 bezorgden de taliban een brief aan uw familie waarin ze schreven dat jullie het Wahabisme moesten verlaten. Uw vader zei dat het een groot probleem was maar u weet niet of hij dit heeft proberen oplossen. Ongeveer een maand later kwamen er zoals wel vaker predikanten naar jullie dorp, die in jullie gastenhuis naast de moskee logeerden. Die nacht brak er een gevecht uit tussen de taliban en deze predikanten, waarbij twee talibanleden om het leven kwamen. De volgende ochtend kwam de taliban naar jullie huis. U was destijds in de madrassa in Jalalabad en dus niet thuis. Ook uw broer A. (...) (CG: (...), OV: (...)) was er niet, hij was naar Jalalabad gegaan om enkele spullen te kopen. Uw vader en uw andere broer, K. (...), waren wel thuis, samen met uw schoonzus F. (...) (CG(...), OV: (...)). De taliban beweerden dat de predikanten leden van Daesh (ISIS-Khorasan) waren en zeiden dat jullie hen onderdak gegeven hadden. Ze namen uw vader en broer K. (...) mee, en vroegen waar u en uw broer A. (...) waren. Ook sloegen ze uw schoonzus F. (...), die onwel werd. Uw broer A. (...) werd op de hoogte gebracht van wat er gebeurd was en kwam u ophalen in de madrassa in Jalalabad. Samen gingen jullie naar Kabul, waar ook uw schoonzus later die avond naartoe kwam samen met haar vader. Jullie verbleven twee nachten in Kabul bij verre familie van uw vader, waarna jullie Afghanistan verlieten. Via Mazar-e Sharif en Nimroz reisden jullie richting de grens en trokken jullie naar Iran. Onderweg werden jullie tegengehouden door de taliban en werden de paspoorten van uw broer en uw schoonzus afgenomen. Zelf had u geen paspoort. Jullie bleven een negental maanden in Iran waar jullie een huis huurden en terwijl het geld voor jullie verdere reis verzamelden. Toen jullie 25 dagen in Iran waren kregen jullie te horen dat de lichamen van uw vader en broer K. (...) in jullie dorp gedumpt werden. Uiteindelijk trokken jullie verder naar Turkije, van waaruit jullie per schip naar Italië gingen en verder naar België kwamen. Op 2 oktober 2024 diende u hier samen met uw broer A. (...) en schoonzus F. (...) een verzoek om internationale bescherming in.”

4.6.2. Verweerder oordeelt op goede gronden dat elk verzoek om internationale bescherming op zijn individuele merites moet worden beoordeeld en dat uit de erkenning van een bepaalde beschermingsstatus aan een familielid niet automatisch volgt dat verzoeker recht zou hebben op diezelfde of een andere status.

Hoewel de toekenning van de vluchtelingenstatus aan een familielid niet noodzakelijk tot gevolg heeft dat ook aan de familieleden een internationale beschermingsstatus moet worden verleend, trad het Hof van Justitie in het arrest N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov de advocaat-generaal bij in zijn stelling dat de individuele beoordeling niet verhindert dat *“wel rekening moet worden gehouden met de bedreigingen waaraan een gezinslid van een verzoeker is blootgesteld, teneinde te bepalen of deze verzoeker wegens zijn familieband met die bedreigde persoon, zelf wordt bedreigd met vervolging of ernstige schade”* (HvJ 4 oktober 2018, N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov, nr. C652/16, punten 50-51).

4.6.3. Met de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat hij er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij salafist is, noch dat de concrete vervolgingsfeiten die hij en zijn broer A.T. zouden hebben meegemaakt – het ontvangen van een dreigbrief van de taliban waarin stond dat de hele familie de godsdienst moest verlaten en het bezoek van de taliban aan verzoekers gezinswoning waarbij zijn vader en zijn andere broer werden meegenomen op beschuldiging van het huisvesten van leden van DAESH die de avond ervoor in een gevecht twee talibs hadden gedood – zich daadwerkelijk hebben voorgedaan.

4.6.4. De Raad neemt aldus kennis van de erkenning als vluchteling van verzoekers broer A.T., doch is in de onmogelijkheid om na te gaan wat de grondslag is, in de zin van oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van deze erkenningsbeslissing. De Raad is evenmin in de mogelijkheid om het mogelijk verband of de implicaties in te schatten tussen de erkenning van de broer van verzoeker en verzoekers persoonlijke situatie. De commissaris-generaal was ter zitting niet aanwezig om hierover verdere duiding te geven. Verweerder stelt in zijn beslissing louter vast dat aan verzoekers broer A.T. en diens echtgenote de vluchtelingenstatus werd toegekend, terwijl hij tegelijk oordeelt dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld en dat het gegeven dat een familielid een bepaalde beschermingsstatus wordt verleend niet zomaar impliceert dat verzoeker recht zou hebben op dezelfde of een andere status, zonder evenwel nadere toelichting te verschaffen over de

concrete grondslag van de erkenning van verzoekers broer A.T. en draagwijdte van die erkenning in het licht van verzoekers persoonlijke situatie.

4.6.5. Het ontbreekt de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot een bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 2.60, §2 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat dezelfde reikwijdte heeft als het vroegere artikel 39/2, §1, tweede alinea van de Vreemdelingenwet (Wetsontwerp betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.Doc. Kamer*, nr. 1399-001, blz. 146) (RVV 26 juni 2026 (VK), nr. 349 244).

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 februari 2026 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend zesentwintig door:

N. VERMANDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER